

grijpen zou sturen. Brouwer en de Groot (anderen vielen hun bij) betoogden breedvoerig dat men toch de studenten behoeden moest tegen het gevaar van uitzending naar Duitsland; neerleggen van de arbeid zou bovendien, zeiden zij, als 'sabotage' beschouwd worden – men riskeerde dus doodvonnissen. Sommigen vroegen zich af of, aldus de Groot, 'althans enkele van de ontslagenen door hun gedrag in bezettingstijd rechtmatige aanleiding tot ontslag hadden gegeven.'¹ 'Ik ben overtuigd', zei Brouwer in zijn slotwoord,

'dat het voor de studenten een deceptie zal zijn wanneer ik niet meer kan doen wat ons op dit ogenblik levend maakt: de arbeid . . . Juist dat het mogelijk is geweest dat door mijn leiding-geven-nú negen-en-dertighonderd studenten nog kunnen arbeiden . . . geeft mij zo grote voldoening als ik sinds mijn jeugd niet meer heb doorgemaakt.'²

Er werd gestemd. Met 41 tegen 23 stemmen werd het voorstel Hazewinkel-Woerdeman verworpen.

Brouwer riep daags daarna de Centrale Faculteitscommissie bij zich en vertelde haar aan de hand van de stukken wat geschied was en hoe de discussies in de uitgebreide Senaat verlopen waren. 'De meningen van de studenten', aldus de Groot, 'liepen, als altijd, uiteen'³ – stellig, maar er was een vrij aanzienlijke groep die bitter teleurgesteld was door de houding van de meerderheid der hoogleraren en lectoren en vanuit die groep kwam het tot een scherpe brief aan Brouwer⁴ waarin te lezen stond dat hij 'de waardigheid als lid van de universitaire gemeenschap' 'tot een aanfluiting gemaakt' had. 'Ontrouw' was hij geworden 'aan de normen die tot dusverre het handelen van de universiteit bepaalden.' 'Wij weten', aldus de slotalinea,

'met deze beschuldigingen onrecht te doen aan die leden van de Senaat die zich met tegenzin bij een meerderheidsbesluit hebben neergelegd, of die alléén de verantwoordelijkheid niet konden dragen die bij meer eensgezindheid en bij meer begrip voor de taak van de universiteit voor de gehele Senaat aanvaardbaar zou zijn geweest – tegen de Senaat als geheel handhaven wij onze beschuldiging van verraad aan onze universiteit, van verraad tegenover de beste tradities van ons volk.'

Deze brief werd door veertig studenten, voornamelijk bestuursleden van ontbonden studentenorganisaties, ondertekend. Leden van de Centrale Faculteitscommissie bevonden zich daar niet onder: zij vonden de brief te

¹ A.v., 45. ² A.v., p. 46-47. ³ A.v., p. 48. ⁴ Tekst: *De Vrije Katheder*, II, 9 (begin mei 1942), p. 1-2.